Διαχωρισμός κράτους – εκκλησίας: άλλη μία πολιτική απάτη του Σύριζα

Του Αντρέα Βελισσάριου

Σε άλλον ένα «ιστορικό συμβιβασμό» και υποχώρηση (εκ μέρους Σύριζα) φαίνεται να καταλήγει το ζήτημα του διαχωρισμού «διαχωρισμού κράτους-εκκλησίας». Όπως προκύπτει από το περιεχόμενο του γνωστού κοινού ανακοινωθέντος μεταξύ Τσίπρα-Ιερώνυμου, αλλά και από τις θέσεις της κυβέρνησης για την αναθεώρηση του Συντάγματος, ο «ιερός δεσμός» κράτους – εκκλησίας παραμένει, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Η στάση του Σύριζα δεν διαφέρει σε τίποτα από τις κωλοτούμπες του πρόσφατου παρελθόντος, στις οποίες φαίνεται ότι έχει πλέον αποκτήσει υψηλή ειδίκευση. Έτσι, στη φαρσοκωμωδία του «τέλους των μνημονίων», και του «Έξω οι βάσεις» έρχεται να προστεθεί τώρα σε… επανέκδοση το τρίπτυχο πατρίς-θρησκεία-οικογένεια…

Η Εκκλησία της Ελλάδας έχει αποδείξει διαχρονικά ότι αποτελεί έναν αρτηριοσκληρωτικό μηχανισμό εξουσίας με χαλύβδινη εσωτερική ενότητα και στοίχιση όταν απειλούνται τα «ζωτικά» της συμφέροντα. Για τους λόγους αυτούς το Μαξίμου δεν επιθυμεί σε καμία περίπτωση να ανοίξει άλλο ένα μέτωπο, ιδιαίτερα μάλιστα με την αρχιεπισκοπή, δίπλα σε όλα τ’ άλλα (Μακεδονικό, Τουρκία-Κύπρος-ΑΟΖ κ.λπ.) και με δεδομένες τις δυσβάστακτες μνημονιακές δεσμεύσεις. Σε μεγάλο βαθμό παρ’ όλα αυτά κατάφερε να πολώσει το κλίμα και να προκαλέσει τριγμούς εσωτερικά του ιερατείου, που φανερώθηκαν στη συνεδρίαση της Ιεραρχίας, όταν δύο μητροπολίτες (Καισαριανής-Δανιήλ, Μεσσηνίας-Σάββατος) αποχώρησαν ξεσπαθώνοντας εναντίον του Ιερώνυμου, με τον πρώτο μάλιστα να κάνει λόγο ευθέως για «κανονικά παραπτώματα του κ. Ιερωνύμου που δεν παραγράφονται. Οι πολιτικοί μπορεί να

παραγράψουν τις ευθύνες τους. Τα κανονικά παραπτώματα και των μητροπολιτών και των συνοδικών μητροπολιτών και του Αρχιεπισκόπου δεν παραγράφονται ούτε με τον θάνατό τους. Μπορεί και μετά θάνατο να επικριθούν και να κατακριθούν…».

Εκκλησία – ακροδεξιά

Η «υπαγωγή» της Εκκλησίας στο κράτος, με αντάλλαγμα την αναγνώριση της προνομιακής της θέσης στην ελληνική κοινωνία αλλά και την παραχώρηση «κοσμικών εξουσιών» στις ηγετικές της ομάδες, την έχει εξελίξει σε ένα ιδιόμορφο τμήμα του κρατικού μηχανισμού, με ιδιαίτερο το ρόλο της σαν… σκοταδιστικού ιδεολογικού μηχανισμού. Σε καθοριστικές μάχες του αγωνιζόμενου λαού, η Εκκλησία μέσω της διοίκησής της παρείχε την αναγκαία ιδεολογική κάλυψη τόσο στο αστικό μπλοκ όσο και σε φασιστικά μορφώματα (από τη χούντα του Παπαδόπουλου… μέχρι το ξέπλυμα της Χ.Α.). Ο «εθνικός» καθεστωτικός ρόλος της Εκκλησίας επιβεβαιώθηκε σε όλες τις μεγάλες καμπές:

1. Στα χρόνια της Κατοχής, στο σύνολο των μητροπολιτών άλλοι συνεργάστηκαν ανοιχτά με τους κατακτητές , και άλλοι έσπευσαν να αποκηρύξουν τους αντάρτες. Ελάχιστοι ήταν αυτοί που στάθηκαν δίπλα στον αγωνιζόμενο λαό.

2. Τα χρόνια του Εμφυλίου Πολέμου αποτέλεσαν καθοριστική περίοδο. Παραεκκλησιαστικές οργανώσεις όπως η «Ζωή» μετατράπηκαν σε ισχυρό βραχίονα του αντικομμουνιστικού αγώνα και σφυρηλατήθηκαν οι ισχυροί δεσμοί Εκκλησίας – στρατού που φανερώθηκαν μετέπειτα στη περίοδο της χούντας. Τότε θεμελιώνεται και η ιδέα του «Ελλάς – Ελλήνων- Χριστιανών».

3. Κατά τη διάρκεια της χούντας η συνύπαρξή της με την Εκκλησία ήταν ακόμα πιο αρμονική. Ο νέος καταστατικός χάρτης που πέρασε η δικτατορία, χρόνιο αίτημα της Εκκλησίας, αποτέλεσε την ευκαιρία για να υμνηθεί ο Γ. Παπαδόπουλος για την προσφορά του στην Ορθοδοξία, ενώ επιπλέον οι μισθοί των

ιερέων εξισώθηκαν με των δημοσίων υπαλλήλων. Παράλληλα, ο τότε Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος τίμησε τον Γ. Παπαδόπουλο για την προσφορά του στην Ορθοδοξία με τον Μεγαλόσταυρο του τάγματος του Απ. Παύλου.

4. Στα τέλη της δεκαετίας του ‘50 στη μάχη για την αντιμετώπιση της Αριστεράς, είναι χαρακτηριστικές οι αναφορές για το ρόλο των μητροπολιτών, στα παραρτήματα του γνωστού σχεδίου «Περικλής», για τον περιορισμό της δράσης της Αριστεράς.

5. Πιο πρόσφατο χαρακτηριστικό παράδειγμα, η κοινή υποβολή μήνυσης για βλασφημία από τον Μητροπολίτη Πειραιά, Σεραφείμ, με βουλευτές της Χρυσής Αυγής, εναντίον του θεατρικού έργου Corpus Christi το 2012.

Ρατσιστικός λόγος

Εκτός, όμως, από τα παραπάνω στοιχεία, ακόμη πιο επικίνδυνη είναι η εκφορά ενός ιδιαζόντως ρατσιστικού λόγου, ο οποίος εκτείνεται σε τρεις βασικούς άξονες: Το Ισλάμ, τους Εβραίους και τους ομοφυλόφιλους. Το Ισλάμ, όπως έχει συμβεί και σε άλλες δυτικές κοινωνίες, αποτελεί την κατεξοχήν απειλή και τον κύριο στόχο. Χαρακτηρίζεται δημοσίως σαν ανθρωποφαγές κατασκεύασμα, καταστροφική λατρεία που αντίκειται στο Σύνταγμα, ενώ τονίζεται διαρκώς ο βίαιος και επικίνδυνος χαρακτήρας του. Οι Εβραίοι, από την άλλη πλευρά, ανέκαθεν αποτελούσαν στόχο της Εκκλησίας ακόμα και σε βιβλία, όπως του Μητροπολίτη Κορίνθου Παντελεήμονα το 1984, στο οποίο οι Εβραίοι κατηγορούνται σχεδόν για όλα τα δεινά του ελληνικού έθνους. Μάλιστα ο Μητροπολίτης Πειραιά Σεραφείμ, σε συνέντευξή του, έφτασε στο σημείο να υποστηρίξει ότι ο Χίτλερ ήταν όργανο του παγκόσμιου σιωνισμού προκειμένου να αποκτήσουν οι Εβραίοι το δικό τους κράτος. Τέλος, η ομοφυλοφιλία, που καταγγέλλεται σαν ανωμαλία και ψυχοπαθολογική έκφραση, αποτελεί τον τρίτο σημαντικό κρίκο στην αλυσίδα του ρατσιστικού λόγου της Εκκλησίας. Ο χώρος δεν επαρκεί για να προστεθούν επιπλέον αναφορές, μιας και άλλα θρησκευτικά δόγματα αντιμετωπίζονται επίσης με μειωτικό και ρατσιστικό τρόπο. Να τονιστεί ότι ο ρατσιστικός λόγος της Εκκλησίας είναι κατά βάση πολιτισμικός. Με άλλα λόγια, δεν τονίζεται η βιολογική κατωτερότητα ανθρώπων και ομάδων, αλλά κυρίως η πολιτισμική τους κατωτερότητα σε σχέση με την ορθόδοξη θρησκεία και το ελληνικό έθνος.

Εκκλησιαστική περιουσία

Η εκκλησιαστική περιουσία καλύπτεται από ένα αδιαφανές πλέγμα που «υφαίνουν» περισσότερα από 10.000 Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου (μητροπόλεις, ναοί, μονές, προσκυνήματα, ιδρύματα, κληροδοτήματα). Ο δαιδαλώδης ιστός αυτών των ΝΠΔΔ κρύβει αποτελεσματικά την εκκλησιαστική περιουσία από τα αδιάκριτα

μάτια. Σύμφωνα με στοιχεία του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης, η συνολική έκταση της εκκλησιαστικής περιουσίας αγγίζει το 1.300.000 στρέμματα. Από αυτά, 732.000 είναι βοσκότοποι, 367.000 δασικές εκτάσεις,189.000 γεωργικές, ενώ περίπου 400.000 στρέμματα χαρακτηρίζονται «διακατεχόμενα», αφού γι' αυτές τις εκτάσεις δεν υπάρχουν τίτλοι ιδιοκτησίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι μόνον η αξία της περιουσίας της Εκκλησιαστικής Κεντρικής Υπηρεσίας Οικονομικών (ΕΚΥΟ) της Εκκλησίας της Ελλάδος (χωρίς δηλαδή το συνυπολογισμό μητροπόλεων, μονών και ναών) υπολογίζεται περίπου σε 700 εκατομμύρια ευρώ. Σε αυτήν περιλαμβάνονται κατοικίες, καταστήματα και χώροι στάθμευσης σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις. Ανάμεσά τους, το κτήριο της οδού Μητροπόλεως, όπου στεγαζόταν το υπουργείο Παιδείας, το κτίριο της Εμπορικής Τράπεζας στην οδό Πανεπιστημίου, καθώς και το ξενοδοχείο «Ηλέκτρα» στην οδό Ερμού. Η ΕΚΥΟ στο Λεκανοπέδιο διαθέτει περισσότερα από 350 ακίνητα, συνολικής επιφάνειας άνω των 60.000 τμ. Ταυτόχρονα έχει συστήσει δύο Ανώνυμες Εταιρείες (Α.Ε.), μία για τη διαχείριση κοινοτικών κονδυλίων, με την επωνυμία «Υποστήριξη Επιχειρησιακών και Χρηματοδοτικών Προγραμμάτων Μελετών και Έργων, Ανώνυμη Εταιρεία» και μία για τη διαχείριση της περιουσίας της.

Επίσης, η Εκκλησία είναι σημαντικός μέτοχος στην Εθνική Τράπεζα και σε άλλες εμπορικές τράπεζες. Το 2008 η Ελληνική Εκκλησία κινήθηκε ιδιαίτερα δυναμικά στο χρηματοπιστωτικό σύστημα αγοράζοντας 1.600.000 μετοχές της Εθνικής Τράπεζας (κόστος 30 εκ. ευρώ) αυξάνοντας ταυτόχρονα το χαρτοφυλάκιο της στα 7.785.405 οικονομικά προϊόντα.

Όσον αναφορά τη μισθοδοσία των κληρικών, το ετήσιο κονδύλι αγγίζει το ύψος του 1 δισεκατομμυρίου ευρώ και διατίθεται μέσω του κρατικού προϋπολογισμού.

Συμφωνία-διαχωρισμός

Το προσύμφωνο μεταξύ Ιερώνυμου-Τσίπρα συνοδεύεται από οικονομικούς όρους, που αποτελούν μια ήπια έως μηδαμινή εκδοχή του διαχωρισμού της Εκκλησίας από το κράτος. Το σημείο 11 της συμφωνίας εναποθέτει στην εθελοντική διάθεση της Εκκλησίας την εκχώρηση περιουσιακών στοιχείων της για αξιοποίηση. Με αυτό τον τρόπο παραχωρεί το 50% της περιουσίας αυτής στην Εκκλησία, αποσύροντας την αμφισβήτηση που εγείρει το ελληνικό δημόσιο από το 1952 γι’ αυτές τις τεράστιες εκτάσεις και περιουσίες (άρθρα 11,12,13). Επιπλέον, η κυβέρνηση δεσμεύεται ότι το κράτος αναλαμβάνει εσαεί το βάρος της μισθοδοσίας των κληρικών που, όμως, δεν θα καταβάλλεται από την Ενιαία Αρχή Πληρωμών του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους αλλά με τη μορφή πάγιας επιδότησης που θα εγγράφεται στον προϋπολογισμό. Δηλαδή οι ιερείς θα πληρώνονται από το κράτος με επιδότηση, χωρίς να θεωρούνται δημόσιοι υπάλληλοι. Βρείτε τις διαφορές..! Πραγματικός διαχωρισμός κράτους-εκκλησίας θα ήταν η κατάργηση της μισθοδοσίας των κληρικών από το κράτος και η πληρωμή τους από εισφορές των πιστών. Με αυτόν τον τρόπο θα απελευθερώνονταν θέσεις στο δημόσιο για την πρόσληψη προσωπικού σε νοσοκομεία, σχολεία και πανεπιστήμια που στο

2018 συνεχίζουν να επιτελούν έργο χάρις στον εθελοντισμό και την προσφορά των εργαζομένων, οι οποίοι καθημερινά αγωνίζονται για να αποτρέψουν την ολική κατάρρευση της υγείας και της παιδείας.

Επιμέρους ρυθμίσεις που έγιναν στο παρελθόν, όπως η εξίσωση του πολιτικού γάμου με τον θρησκευτικό ή οι πιθανές αλλαγές στο μάθημα των θρησκευτικών, δεν αποτελούν και δεν εντάσσονται σε μια πολιτική διαχωρισμού. Αντιθέτως, αποτελούν πρόχειρα και πρόσκαιρα σχέδια που αποσκοπούν κυρίως στον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας από άλλα τρέχοντα καυτά ζητήματα…